

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ—JURISPRUDENŢĂ—ECONOMIE POLITICĂ—FINANŢE

PRIM-REDACTOR : I. N. CESĂRESCU

Director : D. GHEBAPCI

PROPRIETAR : I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an . . . . . 30 Lei
Pe 6 luni . . . . . 16 »
Pe 3 luni . . . . . 8 »

Studentii plătesc pe jumătate

Străinătatea : 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

Apare o dată pe săptămână sub redacţiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA
BUCURESCI

6, Splaiul Brancoveanu Voievod, 6
Vis-à-vis de Palatul Justiţiei

Un număr vechiu 2 Lei

 Cine primeşte trei numere consecutive din acest ziar se consideră ca abonat

AVIS PENTRU ABONAŢI

CURIERUL JUDICIAR, în tot timpul vacanţei, până la 1 Septembrie, va continua să apară regulat, ca şi în anii trecuţi, la fie care două săptămâni, Duminică; ast-fel numărul viitor va apare Duminică 22 August.

Domnii abonaţi cari doresc a primi ziarul la stabilimentele balneare unde se duc, sunt rugaţi a ne anunţa adresa exactă unde voesc a li se trimete şi timpul de când şi până când să le trimetem.

Administraţia.

S U M A R

Jurisprudenţa Română :

Inalta Curte de casaţie şi justiţie, secţia I : Paul Brătăşanu cu Locot. N. Greceanu şi alţii ;
Idem : Statul Sărbesc cu Ministerul Finanţelor ;
Idem : Epitropia generală a Spitalelor Sf. Spiridon din Iaşi cu Mendel Grün ;
Idem : N. Ceaur Aslan cu Ministerul Domeniilor ;
Idem : Iulia Heilein cu August Heberling, Teofil Viting şi Iosef Theil ;
Idem : Pulheria Codrescu şi Sevasta Codrescu cu Constantin V. Ivaşcu şi alţii.
Mişcare în magistratură.— Informaţiuni.
Bibliografii.

JURISPRUDENŢA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAŢIE ŞI JUSTIŢIE SECŢIA I.

Audienţa de la 30 Aprilie 1899

Preşedenţia d-lui GR. LAHOVARI, Preşedinte
Paul Brătăşanu cu Locot. N. Greceanu şi alţii

Posesiune de bună credinţă. — Cestiune de fapt. — Fructele unui imobil sunt accesorii.

Nouă cerere în apel. — Neadmisibilitatea ei.

Instanţa de fond constată suveran, buna sa reaua credinţă a unui posesor, constituind o cestiune de fapt este lăsată la suverana sa apreciere.

Când prin o hotărîre judecătorească, trecută în puterea lucrului judecat, se decide că o parte nu

poate fi condamnată la delăsarea unui imobil, nu se poate cere nici fructele lui, de oare-ce acelea sunt accesoriile fondului.

Cererea de a se judeca de către Curte, dacă nu se datoresc fructele şi de o altă persoană, nu poate fi admisă, pentru două motive : 1) pentru că nu avea în contra acelei persoane o hotărîre pentru fond, şi 2) pentru că acea cerere făcută d'a dreptul în apel, era de natură a forma obiectul unei acţiuni principale, care trebuia să percurgă filiera celor două grade de jurisdicţiune.

Decisiunea No. 176. — Respins recursul făcut de Paul Brătăşeanu contra decisiunii Curţei de apel Bucureşti secţia I cu No. 230/97.

S'a ascultat citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier Poenaru Bordea ;

Pe d-l Misir din partea recurentului în desvoltarea motivelor de casare ;

Pe d-l avocat Sipsom şi Barbu Păltineanu, din partea intimaţilor în combateri ;

Pe d-l Procuror General Sărăţeanu în concluziuni ;
Curtea deliberând,

Asupra primului motiv de casare :

« Exces de putere ;

« În privinţa veniturilor de la 1862 până la 1867, când Curtea constată în fapt că adversarii mei, ştiaū despre reclamaţiunea mea şi apoi conchide că cu toate acestea ei erau de bună credinţă, pentru că se opuneaū la reclamaţiunea mea şi prin urmare a trebuit să urmeze judecata ; aceasta nu mai e apreciere, ci exces de putere, căci cu sistemul acesta nici odată nu se mai poate proba reaua credinţă a unui posesor, destul fiind că el să conteste viciul posesiunii deşi i se aduce la cunoştinţă » ;

Considerând că acest motiv este inexact în fapt, căci instanţa de fond constată prin decisiunea sa că la 27 Iunie 1862, a avut loc uumaī o simplă depunere de alegere însoţită de un plan, iar nu o reclamaţiune principală care să fi fost urmată de judecată, că acea depunere de alegere, nu era de natură să arate viciile

posesiunii și că acea alegere a fost și retrasă din tribunal la 1865 de către Brătășanu care tocmai la 1867 a depus o hotărnicie și a intentat o acțiune în revendicare ;

Considerând că acele împrejurări din care instanța de fond și-a făcut convingerea că autorii intimaților, nu cunoșteau vițiile posesiunii lor, fiind numai cestiuni de fapt, lăsate cu totul la suverana apreciere a instanței de fond, scapă de sub censura Curței de casație ;

Că ast-fel fiind, motivul de casare în cestiune, este neîntemeiat și ca atare urmează a se respinge ;

Asupra motivelor al II-lea și al III-lea de casare :

II. «Exces de putere :

«Curtea constată în fapt că am introdus o acțiune în revendicare la 1867 contra lui Drăghiceanu-Fărcășanu, autorul d-nei Maria Fărcășanu, că la 1868 autorul ei a vândut d-lui C. Popescu moșia din care revendicăm o porțiune de pământ, că la 1872 am câștigat revendicarea ce am făcut, și cu toate acestea Curtea conchide că nu era de rea credință pentru că el avea cuvinte de a crede că are drept să posede ; dar după ce am introdus acțiunea și i-am arătat eroarea în care se afla când credea că are dreptul de a poseda așa cum poseda, mai poate zice că a continuat a fi de bună credință ?

«Acesta este un adevărat exces de putere» ;

III. «Omisiune esențială :

«Noi am invocat că d-na Maria Drăghiceanu trebuie să ne plătească veniturile de la 1867 încoace în baza principiului retroactivității hotărârilor, și dacă hotărârea ce am executat nu i se poate opune, am cerut să se judece azi și față de d-sa acțiunea noastră e întemeiată și atunci prin efectul retroactiv al hotărârei ce se va pronunța să fie datoare a ne restitui și fructele» ;

«E necontestat că în cazul acesta ar trebui să ne restituie fructele percepute de autorul ei de la 1867—1868 când a vândut d-lui Popescu și de aci înainte pentru faptul său pentru că a înstreinat un lucru care nu era al său și răspunde nu numai de lucru înstreinat dar și de fructele percepute de cel d'al treilea ;

«Curtea omite cu desăvârșire de a se pronunța asupra acestui mijloc de apărare» ;

Considerând că de și în adevăr la 1867 după cum se constată din decisiunea atacată, a fost introdusă acțiunea în revendicare în contra lui Drăghiceanu-Fărcășanu, autorul intimatei Maria Drăghiceanu-Fărcășanu, însă în cursul acelei instanțe și anume în audiența de la 15 Aprilie 1868, Drăghiceanu-Fărcășanu a făcut cunoscut tribunalului că partea sa de moșie a vândut-o lui C. Popescu și cu clauza că procesul pendinte să privească pe cumpărător ;

Având în vedere că autorii recurentului, față cu această declarațiune, au cerut atunci, scoaterea din proces a lui Drăghiceanu-Fărcășanu și au primit ca să urmeze judecata fără dânsul, numai față cu cumpărătorul C. Popescu, care a fost condamnat în definitiv alături cu casa Greceanu, prin decisia No. 102/70 să restituie autorilor recurentului o întindere oare-care de pământ, decisiune care a și fost executată chiar

față de C. Popescu la 1872, apoi consecințele acestei judecăți, nu mai poate privi întru nimic pe intimata Maria Drăghiceanu-Fărcășanu, căci : res inter alios acta, alteri neque nocere neque prodesse potest ;

Că dar întru cât față cu intimata Drăghiceanu-Fărcășanu, recurentul n'are obținută o hotărâre judecătorească, prin care să fie dânsa condamnată la delăsarea pământului, astă-zî nu'i poate cere nici fructele, acestea fiind accesorii fondului ;

Că prin urmare instanța de fond judecând în acest sens, nu poate să fie vorba de nici un exces de putere ;

Considerând în privința ultimului motiv că de și se constată în fapt, că recurentul a cerut înaintea Curței apelative să se judece și față cu intimata Maria Drăghiceanu-Fărcășanu dacă pretențiunea sa pentru fructe este sau nu întemeiată, însă întru cât nu avea în contra ei o hotărâre pentru fond, și întru cât această cerere făcută acum d'a dreptul în instanța de apel, era de natură a forma obiectul unei acțiuni principale, care trebuia să parcurgă filiera a celor două grade de jurisdicțiune, prevăzute de lege, iar nu să se judece pentru prima oară în apel și să se privească ast-fel intimata de beneficiul primei instanțe, în starea aceasta a lucrurilor, nuse putea, în tot cazul, ca cererea recurentului, despre care este vorba să fie rezolvată cu bun succes pentru dânsul și prin urmare nu mai era de nici o utilitate pentru el, să se examineze dacă intimata era sau nu de bună credință și nici soluțiunea procesului s'ar fi putut schimba, dacă instanța de fond s'ar fi preocupat de cererea recurentului, în privința cestiunii despre care este vorba ;

Că dar omisiunea nefiind esențială și acest ultim motiv de casare este neîntemeiat și ca atare urmează a se respinge ;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge.

Audiență de la 8 Martie 1899

Președenția d-lui C. E. SCHINA Prim. Președinte

Statul Sârbesc cu Ministerul Finanțelor

Successiune.—Taxă de înregistrare.—Cererea moștenitorilor de a li se acorda un termen de plată.—Dacă tribunalul poate refusa când Ministeriul de finance consimte.—Acordarea de către tribunal când ministerul refuză.—Art. 53 din legea timbrului.

Tribunalul nu poate refusa de a acorda moștenitorilor un termen pentru plata taxei de înregistrare când Ministerul de finance, care trebuie să fie chemat, nu se opune la acordarea unui asemenea termen, iar în cas când moștenitorii se adresează la Ministerul de finance cerând un asemenea termen, și Ministerul refuză de a'l acorda, tribunalul poate admite cererea ce i-ar face moștenitorii și să le acorde un termen de plata taxei înregistrare.

Deciziunea No. 101. — Casată în urma recursului făcut de Statul Sârbesc decisiunea Curții Apel Craiova Secția I. cu No. 18/99, dată în proces cu Ministerul Finanțelor,

S'a ascultat citirea raportului făcut de d-l consilier R. N. Oprean;

Pe d-l avocat C. Nacu din partea Statului Sârbesc în desvoltarea motivelor de casare,

Pe d-l avocat C. Cernescu din partea Ministerului de Finanțe în combateri.

Curtea deliberând,

Asupra motivului de casare invocat:

«Exces de putere și rea aplicare a art. 53 al alineatului II-lea din legea timbrului. Statul Sârbesc a cerut pentru plata taxei de transmitere termen de un an. Înaintea Curții Ministerul Finanelor, nu numai că a consimțit la acest termen, dar încă a însărcinat pe avocatul Statului să declare că acordă termenul, și ambele părți au cerut luarea unei înscrispțiuni pentru asigurarea privilegiului Statului.

Curtea de apel în loc să ia act de consimțământul părților le refuză cererea, ca cum acordarea unei termen de plată, ar fi o cestiune de ordine publică, asupra căreia părțile nu ar putea conveni și caută a justifica soluțiunea pe un motiv fără nici o valoare și acesta pentru a ajunge a refuza și cererea de punere în posesie»

Având în vedere decisiunea supusă recursului, din care se constată că, Statul Sârbesc, prin testamentul defunctului Velimir Mihail Theodorovici, fiind lăsat ca legatar universal al întregii averi mobilă și imobilă a numitului defunct, a acceptat mostenirea sub beneficiu de inventar și la 14 Noembrie 1898, a cerut Tribunalului Doljiu, punerea în posesie și acordarea unui termen de un an pentru plata taxei de transmitere. Tribunalul însă prin jurnalul No. 5896/98, 'i-a respins această cerere. Atât Statul Sârbesc, cât și Statul Român în contra acestui jurnal, au făcut apel la Curtea din Craiova. Această instanță prin decisiunea atacată cu recurs, cu toate că chiar Ministerul de Finanțe prin mandatarul său, consimte la acordarea termenului de un an, în baza autorizațiunii ce avea, totuși, respinge ambele apeluri și în consecința cererea Statului Sârbesc de a fi trimis în posesiunea averii succesoriale a lui Velimir Mihail Theodorovici, constătătoare din moșia Negoifului cu tot ce se află pe dânsa, din județul Doljiu, găsind că nu e loc a se acorda termenul cerut pentru plata taxei de înregistrare.

Considerând că singura cestiune de drept, ce e de rezolvat, este de a se ști, dacă față cu dispozițiunile art. 53 al II din legea timbrului și înregistrării, instanțele judecătorești, pot sau nu, refuza acordarea unui termen de plată, atunci când chiar Ministerul de Finanțe, consimte la acordarea unui asemenea termen.

Considerând că din dispozițiunile citatului text de lege rezultă că, Tribunalul, după cererea ce i se va face poate acorda moștenitorilor un termen pentru plata taxei de înregistrare etc.

Considerând că această dispozițiune din lege, nu poate să fie înțeleasă de cât în sensul că Tribunalul nu are dreptul și nu poate, să useze de facultatea ce i se acordă prin acest text de lege, de cât numai, după ce mai întâi Ministerul de Finanțe, singurul în drept, ca parte exclusiv interesată, ar refuza cererea pentru acordarea unui termen. Cu alte cuvinte, legiuitorul, prin acest text de lege, a stabilit că aceia ce Ministerul de

Finanțe, ca parte interesată la incasarea taxelor de înregistrare, ar refuza, să poată face instanțele judecătorești; dar din momentul ce Ministerul acordă, sau consimte la termen, justiția nu mai poate refuza.

Iar dacă, în specie, Statul Sârbesc, s'a adresat cu o asemenea cerere la Tribunal, a făcut-o pentru că a trebuit să ceară și punerea în posesie, care nu se poa te obține de cât cu autorizarea justiției;

Că ast-fel fiind, instanța de fond, refuzând acordarea termenului de plata taxei de transmitere, în contra voinței exprese a Ministerului de Finanțe, a comis un exces de putere și a interpretat greșit dispozițiunile art. 53 al II din legea timbrului.

Peutru aceste motive cassează etc.

Audiența de la 2 Iunie 1899

Președenția D-lui Al. Giani, Consilier.

Epitropia generală a Spitalelor Sf. Spiridon din Iași cu Mendel Grün

Legea de urmărire. — Construcțiunii la care se obligă arendașul.

Se săvârșește un exces de putere și se violează art. 3 din leg. de urmărire când instanța de fond anulează urmărirea exercitată de Eforia Sp. Sf. Spiridon din Iași pe motiv că obligațiunea d'a face o clădire, în valoare de 3000 lei, nu intră în previziunile art. 3 din legea de urmărire, care privește plata arenzilor, de oare ce toate obligațiunile luate de un arendaș, intră în previziunile lui, mai ales când nu se contestă existența obligațiunei luate, pentru că art 3 se ocupă de eo quod plerumque fit (de aceia ce se întâmplă mai des).

Urmăritorul nu poate susține a se anula urmărirea pe motiv că datorica n'ar fi certă și lichidă, întru cât n'a pretins la instanța de fond că ar fi făcut ecaretele la care era obligat în valoare de 3000 lei sau măcar parte din ele.

Decisia No. 228. Casată în urma recursului făcut de Epitropia generală a Spitalelor Sf. Spiridon din Iași, sentința trib. Iași, secția I-ii, cu No. 328/97.

S'a ascultat citirea raportului făcut în cauză de D-nul consilier Ch. Pherichyde.

Curtea deliberând,

Asupra motivului de casare invocat:

«Violarea art. I, III și XX din legea de urmărire și a art. 1730 al. I din cod. civ. și exces de putere, fiind că acaretele de pe moșie sunt puse pe aceiași linie cu arenzile. În specie arendașul s'a obligat a construi acarete pentru suma de trei mii lei, cu alte cuvinte Epitropia ia lăsat cu trei mii lei mai jos cășciurile moșiei în interesul de a avea acaretele, și când codul civil pentru acarete și pentru tot ce privesce esecutiia contractului crează chiar dreptul de privilegiu în favoarea proprietarului ca și pentru cășciuri, nici o îndoială că Epitropia în baza textelor sus menționate și având ca titlu contractul de arenda cu valoarea estimată și determinată de părți de mai nainte, era în drept să exercite urmărirea după legea de urmărire».

Având în vedere sentința supusă recursului din care rezultă că Mendel Grün—intimat în recurs — fiind ur-

mărit de administratorul financiar de Iași, cu legea de urmărire, spre a plăti 3000 lei Eforiei Spitalului Sf. Spiridon, pentru că nu s'a conformat cu art. 21 din contractul de arendă a unei moșii a Eforiei, prin care se obligă a face în timpul arendărei, niște acarete pentru suma de mai sus, a făcut apel. Tribunalul de Iași, prin sentința atacată cu recurs, pentru motivu că legea de urmărire, nu se poate aplica la asemenea cereri, ci numai la plata arendei, admite apelul și anulează urmărirea.

Având în vedere că prin art. 21 din condițiunile generale ale contractului de arendare, intimatul Mendel Grün și-a luat obligațiunea ca în timpul arendărei, să construească pe moșie, acarete pentru suma de 3000 lei.

Considerând că principiul pus de legiuitor în materie de locațiune, în general este de a garanta în destul pe proprietar, pentru tot ce privesce execuțiunea contractului, creîndu'i în acest scop, chiar un drept de privilegiu (art. 1730 c. c.) Buletinul pe 1881 pag. 576.

Considerând că de și prin art. 3 din legea de urmărire, se vorbește numai de arendă, totuși acest text este aplicabil și la cele-l'alte datorii derivând din contractul de locațiune, destul numai să nu se conteste existența datoriei, cas care neapărat ar face obiectul unei osebite acțiuni.

Considerând că rațiunea unei asemenea soluțiuni este aceea-și pentru care privilegiul prevăzut de art. 1730, al. I, se acordă nu numai pentru chirile și arendele datorite ci și pentru cele-l'alte datorii derivând din contract, cu toate că nu se vorbește în text de cât despre chirii și arenzii. Iar dacă legiuitorul a întrebuițat numai aceste cuvinte atât în acest articol cât și în art. 3 din legea de urmărire, este că s'a ocupat de aceea-ce se întâmplă mai des.

Că ast-fel fiind, nu mai încape nici o îndoială că recurenta Eforie, în basa textelor sus menționate și a contractului de arendă, în care valoarea construcțiunilor era determinată în suma fixă de 3000 lei, avea un titlu în sensul cerut de art 1 și 3 din legea de urmărire, întru cât intimatul n'a pretins la instanța de fond că ar fi făcut acaretele, sau parte din ele, pentru ca să se poată susține, cu succes, că suma nu era liquidă și că prin urmare, ar fi fost locul la o prealabilă liquidare și determinare a sumei ce o urmărea recurenta.

Considerând că ast-fel fiind, când Tribunalul prin sentința atacată, a primit contestațiunea îndreptată de intimat și a anulat pe această cale urmărirea efectuată de Eforia Spit. Sf. Spiridon, în basa legii de urmărire, prin această procedare, a comis un adevărat exces de putere, violând în acela-și timp textele de lege arătate în motivul de casare.

Pentru aceste motive casează, etc.

Audiența de la 14 Maii 1899

Președenția D-lui Gr. Lahovari, Președinte.

N. Ceaur Aslan cu Ministerul Domeniilor.

Termenul de apel. — Expirarea lui în o zi de sârbătoare bisericească.

Se violează art. 319 și 730 din pr. civ., când Curtea de apel declară ca peste termen, apelul făcut

în ziua ce urmează a unei sârbători bisericești, conform regulamentului Sf. Sinod, singura lege în vigoare la 1882, când s'a pronunțat acea hotărâre, iar dacă ziua următoare este o Duminecă, cum a fost în specie, apelul e dat în termen, luni.

Decisia No. 197. Casată în urma recursului făcut de N. Ceaur Aslan decisiunea Curții de Apel din Iași, Secția II-a cu No. 58/97.

Sau ascultat citirea raportului făcut în cauză de D-nul consilier N. Predescu.

Pe D-nul avocat N. Ceaur Aslan în persoană din desvoltarea motivelor de casare.

Pe D-nul avocat M. Antonescu din partea Ministerului de Domenii în combateri.

Curtea deliberând,

Asupra motivului de casare invocat :

«Violarea art. 319 și 730 din codul de procedură civilă.»

Considerând că din decisiunea supusă recursului se constată că termenul apelului, interjectat de recurentul N. Ceaur Aslan, în contra sentinței Trib. Iași, Secția II cu No. 361/81, expira în ziua de 30 Ianuarie 1882, zi în care încă era în termen să facă apelul.

Considerând că, după cum se constată din certificatul exhibit de recurent, în acea zi când expira termenul de apel, era sârbătoare bisericească, conform regulamentului Sf. Sinod, în vigoare atunci în privința sârbătorilor legale.

Că, în lipsa unei legi speciale în această privință, pe acel timp, acel regulament era aplicabil și pentru autoritățile judecătorești.

Că în acest cas, față cu dispozițiunile art. 731 pr. civ. apelul se putea face în termen, și a doua zi, adică la 31 Ianuarie.

Considerând însă, că în această zi din acel an, fiind Duminecă, apelul făcut în prima zi care urma, adică la 1 Februarie, era în termenul prevăzut de lege.

Că dar, Curtea de Apel prin decisiunea atacată, respingând apelul ca tardiv, a violat textele de lege arătate în motivul de casare.

Că ast-fel fiind, motivul este întemeiat și ca atare urmează a se admite.

Pentru aceste motive, casează, etc.

Audiența dela 23 Iunie 1899

Președenția D-lui G. E. SCHINA Prim Președinte

Julia Heinlein cu August Heberling, Teofil Viting și Iosef Theil

Mijloace neesacte în fapt.— Poprire.— Declarațiunea terțiului celui de al treilea în mână căruia s'a făcut poprirea.— Lipsa de dovadă din partea reclamantului de a dovedi că afirmațiunea ar fi fost mincinoasă.

Instanța de fond este suverană întru a constata dacă un fapt ilicit, și care constă în afirmarea că nu datește o sumă de bani, pentru care se făcuse în un timp somațiuni, iar mai târziu, poprire, când mai ales nu se dovedește că negațiunea ar fi fost mincinoasă.

Când Curtea de fond constată în fapt că partea n'a întrebuițat mijloace ilicite în scop d'a cauza un pre-

judiciu părții adverse, terțiul în mâna căruia, nu se făcuse poprire prin îndeplinirea formalităților prevăzute la art. 455 și urm. pr. civ., nu este obligat a refuza plata datoriei sale către creditor, mai ales când Curtea de apel constată că plata se făcuse cu bună credință, și prin această Curtea a făcut deosebirea între o plată de bună credință și una făcută cu intențiunea frauduloasă pentru a creia un prejudiciu.

Poprirea făcută de consulatul Austriac n'are nici un temei neîntruind condițiile cerute de art. 455 și urm. pr. civ. și ca atare omisiunea Curței d'a se pronuța supra acestui mijloc nu este esențială.

Decisiunea No. 261—Respingerea recursului făcut de Iulia Heilein contra decisiuni Curți de Apel din Galați secția I. cu No. 40/95.

S'a ascultat citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier C. C. Ștefănescu

Pe d-nii advocați: Sc. Arion și M. Corbescu din partea recurentei Iulia Heilein, pe d-l adv. M. Cornea din partea intimaiilor August Heberling, Teofil Viting și Iosef Theil.

Curtea deliberând,

Asupra mijloacelor de casare invocate:

«Esces de putere, denaturarea acțiunii noastre și nemotivare.»

«In adevăr însăși Curtea stabilește că ultima noastră acțiune nu intrunea nici una din elementele constitutive lucrului judecat pe cale de poprire, deci ultima noastră cerere aducea înaintea curței cestiunea de a se sci dacă faptul plăței făcută în urma concertului fraudulos petrecut între Theil și Heberling poate da loc la reparațiunea prejudiciului ce mi-a cauzat;

Curtea în loc de a analiza cestiunea și a se pronunța motivând în drept dacă un asemenea concert fraudulos cu scop de a mi răpi posibilitatea încasării creanței mele cade sau nu sub prevederea art. 998 și 999 cod. civil, denaturează ast-fel formulata acțiune a noastră, face o desăvârșită abstracțiune de concertul fraudulos, și cercetează numai din punctul de vedere juridic cestiunea dacă refuzul unui părât de a recunoaște temeinicia unei acțiuni îndreptată contra lui constituie un delict civil sau un quasi delict, și grație acestei denaturări ajunge la conclusii de a declara pe Heberling ca neresponsabil de dolul comis.»

II «Rea aplicare a art. 998-999 și violarea a art. 975 c. civil, întru cât Curtea crede să somațiunile unui terțiu creditor făcute către debitor nu pot stabili nici un raport juridic în lipsa unei popririi nefăcute conform, art. 455 din proced. civ ;

Mai întâi. Curtea comite o eroare de drept și o confuziune a principiilor cu totul distincte între faptul ilicit al unei plăți făcute cu bună credință și între faptele ilicite a unei plăți făcute cu intențiunea frauduloasă de a prejudicia cu atât mai mult aceasta cu cât, însăși Curtea a stabilit în considerantul al 18-lea nu mai ca la epoca somațiunilor, Heberling nu plătise încă datoria, dar că acea datorie ar fi fost plătită abia la 26 Octombrie 1879, dupăcum s'a mărturisit înscris la audiența de către Heberling. Or, motivul nostru principal

de apărarea acțiunii noastre era judecat pe dolul și fraudă lui Heberling care, în urmă somațiunilor formulate de la 1875 și 1876, făcându-i legala poprire prin consulatul austriac al cărui supus era, Heberling care primise somațiunile fără nici o opunere, declară încă la 29 Martie 1875 că plătise după somațiune dar prin anticipație înainte de scadența, înainte de exigibilitatea creanței, dar după somațiune, după poprirea făcută la consulat, după declarația debitorului meu Theil în faliment, după fuga și dispariția lui Theil din țară;

Deci aceste șapte constante supuse ca mijloace de apărare consistând în dol și fraudă prin conclusiunile orale și scrise înaintea Curții din Galați, a se vedea conclusiunile tipărite în dosarul de fond pagina 1 și 2 sub numerile 3, 4, 5 și 6 și actele menționate pe care le alăturăm aci, actele No. 5 și 6 bis) obligă pe Curte a cerceta și aprecia caracterul juridic al dolului și fraudei rezultând evident din manoperile lui Heberling, care tăcând la somațiuni, se declară achitat la 29 Aprilie 1875 cu ocazia poprirei legal făcută prin consulat pe când același Heberling ca și Curtea din Galați constată prin considerantul al 18-lea din hotărâre că datoria poprită sar fi achitat abia la 26 Octombrie 1879. Deci, tocmai din cauza erori de drept comisă de Curte care confundă și nu distinge între faptul licit și faptul ilicit Curtea crede că Heberling a usat de dreptul său declarând mincinos și dolosiv la 1875 că a plătit anticipativ înainte de exigibilitate, pe când același Heberling, ca și Curtea constată în considerantul 18-lea că pretinsa plată abia s'a făcut la 1879 Octombrie 26

«Curtea de Galați, dar, nu crede măcar că, e posibil în drept că debitoru de rea credință care plătesce anticipativ, înainte de scadență dar după somație și în scop de a fraudă, poate fi ținut la răspunderea faptului său ilicit. (V. Larombrière Vol. 2, asupra art. fr. 1167 No. 30 și mai ales No. 40) Curtea din Galați crede că, Heberling usa de un drept legal, afirmând la 1875 Apr. 29, înaintea consulatului cu ocazia poprirei că el s'a achitat pe când însăși Curtea constată că afirmarea achitărei la 1875 era un neadevăr întru cât în considerantul al 18-lea al hotărârei sale constatată că pretinsa achitare nu era făcută la 1875 ci abia s'ar fi făcut la 1879 Octombrie 26.

În fine Curtea din Galați violează și art. 975 c. civ care este cea mai vie dovadă că toate actele viclene dau loc la răspundere întru cât dolul și fraudă fac accepțiuni la dreptul comun și sunt tot dea-una acte ilicite, reprobate formal și de lege și de interesul social».

III. O misiune esențială și nemotivare întru cât:

1) Curtea se ocupă de faptul simplu al plăței din 1879 Octombrie 26 pe care-l considera ca un fapt licit numai din cauza omisiunii grave ce comite de a nu cerceta caracterul faptului principal supus la aprecierea Curței și anume: dolul și fraudă comisă prin declarația lui Heberling la poprirea consulatului din 1875 și declarând mincinos că s'a achitat prin anticipație și înainte de scadența pe când el însăși ca și Curtea, stabilește în considerantul 18-lea că achitarea s'a urmat la 26 Octombrie 1879, fapte car mi'a răpit posibilitatea eserci-

tiului dreptului mieu de poprire din cauza manoperilor și dolului declarația din 1875 la consulat.»

2) «Curtea nu motivează măcar hotărârea sa asupra motivului relativ la poprirea făcută prin consulat și a consecvențelor declarației lui Heberling făcută numai în scopul de a mă fraudă.»

Având în vedere decisiunea supusă recursului din care rezultă următoarele :

Postul soț al recurentei Iosef Theil, vinde la 1874 intimatului August Heberling farmacia Fortuna din București, în preț de 35000 lei, din care primește în numerariu 5000 lei iar restul de 30000 lei în polițe cu diferite scadențe, dintre care cea din urmă poliță scadea la 26 Octombrie 1879 ;

La rândul său August Heberling vinde la 5 Martie 1880 aceeași farmacie intimatului Teofil Vitting. Intr'a-cest timp Iulia Heinlein prin două somații, una cu data 18 Octombrie 1874 și alta cu data de 28 August 1875, face cunoscut lui Heberling, de a nu plăti prețul farmaciei lui Iosef Theil, căci acesta-i datorește suma de 148,615 lei vechi. Apoi tocmai în 1883 Iulia Heinlein face poprire regulată în mâinele lui Heberling, și această poprire nu se validează de instanțele judecătorești, pentru că Heberling afirmă că nu datorește nimic lui Iosef Theil și Iulia Heinlein nu se destoinicește a dovedi contrariul. În urma acestor fapte petrecute, Iulia Heinlein intentă acțiunea ce face obiectul procesului de față. Ea cere ca Heberling să fie condamnat a-i plăti suma de 30000 lei pentru că dânsul, neținând seamă de somațiunile ce-i se făcuse și făcând înaintea justiției niște afirmațiuni ce în fapt nu erau exacte, a comis un fapt ilicit, care ia cauzat o daună, consistând în suma de mai sus. Dânsa a mai cerut de asemenea anularea vânzării farmaciei, făcută de Heberling către Vitting, pe motiv că acesta cunoștea pretențiunile sale și totuși a cumpărat farmacia, în fraudă drepturilor sale ;

Curtea de apel din Galați, prin decisiunea atacată azi cu recurs, judecând acest proces, după trimiterea acestei Inalte Curți, care a casat decisiunea Curții de apel din București cu No. 168/91, a respins ambele cereri ale recurente ;

A respins cererea îndreptată în contra lui Heberling, pentru motivul că simplele somațiuni făcute unui debitor de a nu plăti o datorie legalmente contractată, nu poate împiedeca plata ; că împiedicarea plății nu se poate face de cât printr'o poprire făcută în regulă și în conformitate cu dispozițiunile de procedură civilă ; că poprirea făcută de Iulia Heinlein a fost tardivă, după săvârșirea plăților făcute de Heberling ; că afirmările unui debitor într'o instanță de poprire, cum că nu datorește, nu poate constitui un delict în lipsa deferirii de jurământ, căci într'o asemenea instanță, terțiul în mâinele căruia s'a făcut poprirea, este defendor și cel ce reclamă trebuie să dovedească pretențiunile sale (art. 1169 c. c.) ; că în fine, chiar dacă ar constitui un delict, totuși Iulia Heinlein, nu s'a destoinicit în fapt, a dovedi că declarațiunile lui Heberling, făcute cu ocaziunea poprirei, au fost neadevărate.

Iar pretențiunea recurentei contra lui Vitting, a respins-o Curtea de fond, pe motivul că pe cât timp nici

un delict nu se poate imputa lui Heberling, apoi acțiunea intentată lui Vitting și întemeiată pe cunoștința unui fapt delictos, rămâne fără fundament.

In privința primului mijloc de casare :

Considerând că acest mijloc este inexact în fapt, pentru că Curtea de fond după ce prin considerantele decisiunii sale cu No. 14, 15, 16 și 17 examinează din punct de vedere juridic cesțiunea dacă refuzul unui părât de a recunoaște temeinicia unei acțiuni îndreptată contra lui, constituie un delict civil sau un quasi delict și după ce ajunge la concluziunea că delictul invocat de către recurentă în sarcina lui Heberling, nu are nici o existență legală, apoi prin considerantul cu No. 18 spune în mod clar, că chiar de s'ar admite teoria susținută de recurentă, punându-se cesțiunea ast-fel cum era formulată acțiunea (considerantele No. 13 și 14) și considerându-se ca un delict civil faptul lui Heberling, de a fi negat ceia-ce ar fi datorit către Theil, atunci când se poprise suma de 30000 lei, totuși în fapt nedovedindu-se că negațiunea lui ar fi fost mincinoasă, acțiunea devine nefondată și o respinge și din acest punct de vedere pe lângă cele-lalte motive, pe larg discutate în decisiune.

In privința mijlocului al II-lea :

Considerând că întru cât curtea de fond, constată în fapt, că intimatul Heberling n'a întrebuintat mijloace ilicite în scopul de a cauza un prejudiciu recurente — căci, aceasta rezultă din partea finală a considerantului al 17-lea — și întru cât stabilește într'un mod cu totul juridic prin considerantul 26, că un terțiu nu este obligat de a refusa plata datoriilor sale către creditor, de cât numai atunci când în casurile și formele cerute de lege, 'i s'au poprit fondurile datorite, și că atari popririi nu se pot efectua de cât prin îndeplinirea formalităților prevăzute de art. 455 și urm. din pr. civ. apoi, prin această procedare, curtea de fond, constată implicit că Heberling făcuse plata cu bună credință. Și deci, curtea a făcut deosebire între o plată de bună credință și una făcută cu intențiunea frauduloasă, pentru a crea prejudiciu ;

Că dar, instanța de fond, procedând ast-fel, departe de a aplica greșit principiul coprins în art. 998 și 999 c. civ. după cum se susține prin mijlocul de casare în cesțiune, din contra a făcut o justă și bună aplicațiune a acestor texte de lege ;

Așa că, și acest mijloc de casare este neintemeiat.

In ceia-ce privește ultimul mijloc :

Considerând că întru cât curtea prin considerantul decisiunii sale cu No. 26, stabilește că o poprire nu se poate efectua de cât prin îndeplinirea formalităților prevăzute de art. 455 și urm. din pr. civ., prin acesta implicit spune și motivează în destul, că nu se poate pune nici un temei pe poprirea făcută prin consatul Austriac, la 28 Aprilie 1875. Și deci, neputând fi vorba de nici o omisiune, ne cum esențială, și nici de nemotivare, devine neintemeiat și ultimul mijloc de casare.

Pentru aceste motive, respinge etc.

Audiența de la 21 Iunie 1899

Președenția d-lui GR. LAHOVARI, Președinte

Pulheria Codrescu și Sevasta Codrescu cu Constantin I. Ivașcu și alții

Domiciliu.— Schimbarea lui.— Cestiuni de fapt.
Compensațiune.—Elementele ei.—Omisiune esențială.

Strămutarea domiciliului, după art. 88, 89 și 90 c. civil, se face nu numai prin abandonarea domiciliului original și locuirea în un alt loc, ci și prin manifestarea intențiunii d'ași fixa acolo principalul său așezământ; și dovada intențiunii rezultă din împrejurări lăsate la suverana apreciere a judecătorilor fondului.

După art. 1143 c. civ. compensațiunea are loc când două persoane sunt datoare una alteia, iar nu când o parte a plătit în mâinele altei persoane, ce era creditor comun, în acest cas având numai acțiunea în repetițiune.

Nu constituie o violare a art. 713 c. c. nici omisiune esențială, când Curtea de fond constată că succesiunea defunctului a fost acceptată sub beneficiu de inventariu.

Decisia No. 251.—Respingerea recursului făcut de Pulheria Codrescu și Sevasta Codrescu contra decisiunii Curții de Apel Iași, secția II cu No. 168/93.

S'a ascultat d-l consilier Ch. Pherickyde în citirea raportului în cauză

Curtea deliberând,

Asupra recursului făcut pe Pulheria și Sevasta Codrescu, contra decisiunii Curții de Apel Iași, secția II cu No. 168/93;

Având în vedere decisiunea supusă recursului din care rezultă că Frații Mihail, Constantin, Gheorghe și Ioan Ivașcu — intimați în recurs — acționând în judecată pe recurențele Pulheria și Sevasta Codrescu, moscenitórele lui Ioan M. Codrescu, pentru o sumă de bani pe care defunctul Ioan Ivașcu — autorul intimațiilor — a plătit-o Epitropiei Sf. Spiridon din Iași, ca garant al lui Codrescu — autorul recurențelor; — Curtea de Apel din Iași, prin decisiunea atacată, a admis cererea, condamnându-le pe recurențe, în calitate de moștenitóre, sub beneficiu de inventar, ale defunctului Codrescu, la plata sumei de 31,850 lei cu procente și cheltueli;

Asupra primului motiv de casare:

«I. Violarea art. 94 din cod. civ. și esces de putere, «Am dovedit în ședința de la 12 Noembrie 1893. pentru când se fixează termenul prestărei jurământului deferit fraților Ivașcu și a judecării procesului că procedura citațiilor nu era îndeplinită. Procuratorul D-nei Sevastia Codrescu a ridicat incidentul nulității citațiilor exhibând certificatul unui institut de școală din București (V pag. 150 a dos) cu care a făcut dovadă că recurenta nu mai domicilia în Iași, unde rău a fost citată la domiciliu surorii sale Profira ci în București unde era profesóră;

«Totuși Onor. Curte de Apel a nesocotit dispozițiunile art. 94 c. c. când ea stabilește procedura ca completă. Nu se încapă aprecierea suverană în casurile unde legea consideră ca presumpță legalmente schimbarea de domiciliu. Unul din acele casuri este și în specie prevăzută de art. 94 c. civ.»

Considerând că din combinarea art. 88, 89 și 90 c. c. rezultă că pentru a fi operată legalmente schimbarea de domiciliu, nu este îndestul ca cine-va să abandone

domiciliul său original și să locuiască într'un alt loc, ci trebuie să aibă și intențiunea de ași fixa acolo principalul său așezământ; iar dovada acestei intențiuni, poate resulta saú din deosebite împrejurări, cari sunt lăsate de lege la suverana apreciere a judecătorilor, ori dintr'o declarațiune expres făcută atât la autoritatea comunală a locului abandonat, cât și la aceia a locului unde se transferă domiciliul.

Că ast-fel fiind și intru cât instanța de fond, constată prin decisiunea sa, că recurenta Sevasta Codrescu, în tot cursul procesului și până la înfățișarea de la 12 Noembrie 1893, când era fixat termenul pentru prestarea jurământului deferit intimațiilor frați Ivașcu, a fost citată la domiciliul ei din Iași și că dânsa nu a putut dovedi în conformitate cu legea (art. 88 c. c.) schimbarea domiciliului, după cum pretindea, apoi bine și fără violarea textului de lege arătat în motivul de casare, a judecat curtea de fond, când a considerat ca legal și bine îndeplinită procedura, prin înmânarea citațiunii la domiciliu unde fusese citată la toate înfățișările până atunci. Și deci, motivul de casare în cestiune este ne întemeiat;

Asupra motivului al II-lea:

«II. Am invocat în compensațiunea și descărcarea sumei de 31,850 lei pretinsă de adversari după cele 6 chitanțe ale epitropiei bisericei Sf. Spiridon ca să se deducă și să fie scăzuți de 1960 galbeni adică 23,030 lei constatându-se din dosarul Prefecturii de Vaslui adus la Curte că Epitropia a încasat deja pe cale administrativă o sumă respectabilă de 1960 galbeni din averea proprie a autorului nostru defunct lăncu Codrescu, arătând chiar anume filele din dosarul acelei Prefecturii, când și ce sumă și cu ce adresă sub-prefectura a trimis epitropiei diferite sume (V și pag. 66 a dos. c. apelative). În fața evidenței avocatul adversarilor noștri, cum dovedește practica hotărârei, nu a obiectat nimica, așa că veritatea sumelor liquide, certe și exigibile, au fost recunoscute implicitamente. Cu modul acesta demonstram că există în favoarea noastră compensațiunea legală (*ipso Jure*) prevăzută de art. 144 din c. c.

«Asupra acestui mijloc de apărare atât de esențial, Onor. Curte de Apel în considerantele sale nu menționează nici un cuvânt pentru ca să'l fi discutat, esamnat și chiar să'l fi respins, dacă ar fi crezut a fi întemeiat».

Considerând că după dispozițiunile art. 1143 c. c., pentru ca o compensațiune să poată avea loc, trebuie ca două persoane să fie datoare una alteia;

Considerând că, în specie, după cum rezultă chiar din modul cum este formulat motivul de casare, nu era vorba despre vre-o sumă ce intimații ar fi datorat recurențelor, pentru ca să se poată opera compensațiunea de drept conform art. 1144 c. c. după cum se susține prin motivul de casare, și de o sumă pe care dânsle pretindeau că o plătise autorul lor, în mâinele altei persoane, epitropia Sf. Spiridon, creditoarea lor comună, sumă pe care dacă în adevăr a plătit-o autorul lor, n'avea de cât calea acțiunii în repetițiune față cu numita epitropie, iar nu a compensațiunii față cu intimații al căror autor plătise epitropiei, în executarea Decisiunii cu No. 5/75, prin care fusese condamnat în mod definitiv la plată, ca garant al autorului recurențelor;

Că dar, cererea de compensațiune făcută de recurențe nefiind fondată în drept, omisiunea instanței de fond, de a se pronunța asupra acestei propuneri, nu constituie o omisiune esențială;

Că ast-fel fiind acest motiv este ne întemeiat.

Asupra motivului al III-lea:

«Violarea art. 713 cod. civ. și omisiune esențială.

«Noi am dovedit că am primit moștenirea def. Codrescu cu beneficiu de inventar, lucru de altminterlea ne contestat de adversar. Această avere consistă din două locuri din Iași. Acest fapt dovedește că noi

nu eram erezi pur și simplu și prin efectul sezei nu mai niște posesori și administratori ai bunurilor succesoriale și ca atare responsabili către creditorii numai până la concurența averii de moștenire, având chiar dreptul de la lege a fi scutiți de plata datorilor prin predarea bunurilor succesoriale».

Considerând că acest motiv este inexact în fapt, căci curtea de fond constată prin ultimul considerant al deciziunii atacate, că recurențele au dovedit că ele au acceptat succesiunea defunctului I. M. Codrescu, sub beneficiul de inventar și ca atare le și condamnă prin dispozitivul acestei deciziuni;

Că așa fiind, și acest ultim motiv de casare este neintemeiat și urmează a se respinge ca atare.

Pentru aceste motive, respinge etc.

INFORMAȚIUNI

La 4 cor., urma a se înfățișa recursul D-lor Banghereanu și Ficșinescu înaintea Curții de Casațiune secția II. După propunerea advocaților apărării, procesul a fost amânat pentru ziua de 1 Septembrie, recurenții fiind deținuți și pentru un alt fapt ce urmează a se judeca înaintea Curții de Apel secția I, București.

MIȘCAREA ÎN MAGISTRATURĂ

Următoarea mișcare în magistratură s'a făcut pe ziua de 1 August:

D. *Emil Dimitrescu Lefter*, actual procuror de secțiune a tribunalului Iași, judecător sindic la același tribunal.

D. *Vespașian Erbiceanu*, actual ajutor în judecătoria ocolului I Iași, procuror de secție la tribunalul Iași.

D. *Vasile Miculescu*, ajutor la judecătoria ocolului I Iași.

D. *Oscar State*, actul judecător al ocolului Simila, județul Tutova, în aceeași calitate la judecătoria ocolului II Botoșani.

D. *Ioan Dinescu*, judecător la Simila, județul Tutova.

D. *George Cocea*, actual judecător al ocolului Buhuși, județul Neamțu, în aceeași calitate la ocolul Coșula, județul Botoșani, în locul d-lui Eduard Sion, care trece în postul ocupat de d. Cocea.

D. *Sima Niculescu*, actual ajutor la judecătoria Blahnița județul Mehedinți, substituit la tribunalul Buzău, în locul d-lui Dimitrie Davidescu, care nu s'a prezentat la post.

D. *Ioan M. Ionescu*, actual ajutor la judecătoria ocolului Bira, județul Roman, în aceeași calitate la ocolul Blahnița, jud. Mehedinți.

D. *Vasile Andreescu*, actual ajutor la judecătoria ocolului II Botoșani, în aceeași calitate la ocolul Bira, județul Roman.

D. *George S. Popovič*, ajutor la judecătoria ocolului II Botoșani.

D. *Mihail G. Potop*, avocat, portărel la tribunalul Putna, în locul d-lui Constantin G. Petrescu.

BIBLIOGRAFII

A apărut de sub tipar :

Volumul V TRATAT TEORETIC SI PRACTIC

de

PROCEDURA CIVILĂ

DE

DIMITRIE CHEBAPCI

doctor în drept, Avocat

cuprinzând : Art. 138—288 :

Desdaunări și cheltueli ; Hotărârile date în lipsă și opozițiuni ; Procedurile preparatorie și probatorie în general, Verificarea scriptelor, cercetarea prin martori, experți, cercetări în fața locului, interogator, jurământ, cererea reconvențională, intervențiune, suspensiune, perempțiune și începerea judecăților. Regulare de competență ; Trimiterea la un alt tribunal ; Recusațiune.

Prețul tot 12 lei

Și se află de vânzare la librăria Leon Alcalay, calea Victoriei, la librăria Stork, pasagiul Român și la autor str. Plantelor No. 39.

S'a pus în lucrare și volumul al 6-lea

A pârut de sub tipar :

Consideratiuni critice

asupra

SISTEMULUI PRIVITOR LA PROBE

COMISIUNI ROGATORII

INTERNE ȘI INTERNAȚIONALE

însoțite de

Explicațiunea Convențiilor României cu Statele străine

și

FORMALITĂȚILE ACTELOR STRAINE CE AU A SERVI ÎN ȚARĂ

Studiu comparativ privitor la legislațiunea civilă, comercială și penală, la dreptul internațional privat și consular al României, cu detalii privitoare la : Convențiunea consulară cu Italia din 1880 ; de estradițiune cu Marea Britanie și Țările-de-jos din 1893 și 1894, de corespondență directă între tribunalele limitrofe, încheiată cu Rusia în 1894 ; Convențiunea internațională încheiată la Haga în 1896—97, aprobată de Adunările legiuitoare române în 1898, ratificată în 1899, și celelalte convențiuni în vigoare și denunțate în raport cu legiurile și Convențiunile Statelor străine ; cu un Apendice, cuprinzând textele reproduse ale Convențiilor cele mai usale.

DE

DIMITRIE G. MAXIM

Președintele Trib. Comercial Iași

Prețul unei broșuri este : 5 lei la autor și librării.

A apărut de sub tipar :

Falimentele, tratat sistematic după Doctrină și jurisprudență, partea I fascic. I art. 695—714 de

CONSTANTIN N. TONEANU

Licențiat în drept, avocat

Se află de vânzare la autor în Galați. Se trimite franco pentru prețul 5 lei sau ramburs.

Sub presă se află deja fascic. II.

A apărut :

SCIINȚE, ISTORIE ȘI MORALA

SAU

INCERCĂRI ASUPRA STĂREI NOASTE SOCIALE

DE

CONST. POPOVICI CONTA

Licențiat în Științe de Stat. Doctorand în drept și Filosofie.

Prețul unui exemplar lei 2.75